

Men saa er der et andet Punkt, som jeg vil kalde det for Tjenestemændene mørke Punkt i Forliget, og det er Reglerne om Tildeling af Dyrtids- og Konjunkturtillæg til ugifte. Det er min absolutte Henstilling til Regeringen, at den gør sig klart, at her er et Krav, som rejses med større og større Styrke, og at den tager dette Krav op til fornyet Overvejelse. Det Beløb, det drejer sig om, er 300 000—400 000 Kr. overfor et Tjenestemandsbudget paa over 200 Mill. Kr. og kan med andre Ord ikke økonomisk komme til at betyde noget som helst for Statskassen, men saa meget mere for de enkelte, der er Tale om — det er jo et Faatal af Tjenestemænd, der er Tale om her. Derfor bør Regeringen søge at tilfredsstille ogsaa paa dette Punkt.

Naar vi har rejst dette Spørgsmaal, er der Gang paa Gang blevet sagt: Ja, men saa vil man komme til at genere de Tjenestemandshandlingsledere, som har sluttet dette Forlig med Regeringen. Det er selvfølgelig og Hensyn, man mere eller mindre kan tage, men det er jo saa lykkeligt, at nu har de samme Tjenestemandshandlingsledere, som Regeringen har villet holde sin skjærmende Haand over, vist sig storsindede nok til offentligt at erklære, at nu behøvede man ikke at tage dette Hensyn.

Vi har angaaende Nedskæringen af de ugifte Tjenestemænds Tillæg forelagt Regeringen et Forslag, idet vi, som den ærede Ordfører sagde, mente, at de ugifte allerede i Regeringens Forslag var blevet behandlet for haardt. Men nu staar vi overfor et Forlig, som er langt haardere for de ugifte end det Forslag, som den højtærede Minister fremsatte. Derfor er vi mange, der mener, at der er megen Grund for Regeringen til at søge at komme til Forstaaelse om disse 300 000—400 000 Kr. paa dette meget store Budget. Det er typisk for, hvorledes man ser paa Forliget, at det netop er et saadant ganske lille Punkt, som Telegrafvæsenets, Postvæsenets og Jernbanevæsenets Funktionærer i deres Blade og paa deres offentlige Møder vender sig imod og søger at komme til Forstaaelse om — thi det er jo et lille Punkt for Staten, men et kolossalt Punkt for de paagældende Tjenestemænd, idet det rammer de ugifte Tjenestemænd over 45 Aar dobbelt saa haardt, som den højtærede Finansminister havde i Sinde med det af ham fremsatte Lovforslag.

Det er disse to Punkter, jeg gerne vilde omtale. Derefter vil jeg understrege, at Forliget jo har sine store Lyssider. At Forliget har sine store Lyssider, ses ogsaa af den Aand, der gaar igennem en Række af

de forskellige Tjenestemandsoorganisationers Tidsskrifter. Jeg skal saaledes med den højtærede Formands Tilladelse oplæse et kort Citat af „Dansk Postblad“ om dette Forligs Godhed. Der staar i en redaktionel Artikel: „Trods flammende Indignation og rungende Protest staar Forligets Realiteter fast, Goder, der ogsaa kan maales i Penge“. Her har vi vel nok Tjenestemændenes største Jubel over det Forlig, som nu er stiftet. I „Dansk Telegraftidende“ finder vi ogsaa, om end i lidt mere reserveret Form, en Sigen god for dette Forlig, idet man i dette Blad finder den Udtalelse, at man beklager *Nødvendigheden* af det stedfundne Lønforlig. Naar man erkender, at der har været en Nødvendighed derfor, er man selvfølgelig ogsaa gaaet ind for, at det, der skal gennemføres, er nødvendigt.

Selvfølgelig er det ikke alt sammen Lyrik, der findes i „Dansk Postblad“ og i „Dansk Telegraftidende“ angaaende Forliget, men i det store og hele vil man i disse to Blade fra de Organisationers Side, som de repræsenterer, finde en saglig Bedømmelse af hele Forliget. Og her er Forligets allerstørste Gode: den saglige Forstaaelse, der er opnaaet om en Række Punkter med en lang Række af Tjenestemænd.

Men Billedet forandrer sig ganske, naar vi ser, hvad Ophavsmanden for Tjenestemandshandlingsforliget siger. Jeg siger Ophavsmanden, fordi den paagældende selv har erklæret, at det var ham, der havde taget Initiativet til Forhandlingerne med Regeringen. Udvalgets Ordfører har allerede omtalt det i vage Vendinger, vilde ikke, om jeg saa maa sige, slaa igen, hvor man paa en ganske utilbørlig Maade fra den Side har slaaet. Man maa sige, at de Udtalelser, som er fremkommet fra dette Medlem af Jernbaneforeningen, i høj Grad vidner om Forvirring og Uvidenhed — naar jeg bruger Ordet Uvidenhed, er det for ikke at komme til at bruge stærkere Udtryk.

Dette Medlem skriver om Forliget i en Meddelelse til Jernbaneforeningens Medlemmer følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal tillade mig at oplæse: „Da vi senere erfarede, hvor vidtgaaende de Nedskæringsforslag var, som de Konservative tilbød Venstre, men som Venstre afslog, blev det os klart, at det konservative Folkeparti til Slut kom til at hænge paa sin Ordførers officielle Udtalelser ... Da det Tidspunkt derfor indtraf, da vi mærkede, hvor stejlt Venstre stod, og at „Forliget“ mellem de to Partier var over os, gik vi samme Eftermiddag til Venstre og Regeringen for ikke at risi-